

נכספה וגם כלתה

יסודתה של משפחת לנדו המעטיקה בפולין. רבי טוביה יוסף זצ"ל, אביו של רבנו מרן הגאון רבי דב לנדו שליט"א - עלה ארצה מפולין. הוא היה תלמידו של המהר"ם שפירא מלובלין, ובבואו ארצה קבע את מושבו בעיר רחובות.

שמעיה של ישיבת פוניבז' הגיע לאזניו

כאשר גדל רבנו והיה לנער, בקש אביו לשלחו לישיבה. מחסר ברך נשלח הנער ללמד בישיבה תימנית - ישיבת פורת יוסף - אשר שכנה בשכונת 'שעריה'.

הנער דב לנדו היה האשכנזי היחיד שלמד בה. אך לא לזמן רב.

רוחו הגדולה של הנער חפשה את מבקשה; מקום תורה מפכה בו יוכל לגדל כעץ שתול על פלגי מים.

היה זה קרוב לחג מתן תורה בשנת תש"ו. הנער הצעיר אשר נכספה וגם כלתה נפשו לחצרות ה' החליט לחגג את חג מתן

תורה באוירה הולקמת על מבועי התורה. שמעיה של ישיבת פוניבז' הגיע לאזניו, ועז הקה רצונו לחזות בה בנעם ה', ולבקר בהיכל הישיבה.

החלט אפוא שבחג השבועות יהיה אורחו של דודו, רבי סנדר פוזנרזון זצ"ל, אשר כהן כמנהל ישיבת אהל יעקב. רבי סנדר התגורר סמוך ונראה לישיבת פוניבז' המעטירה, בבנין בו שוכן כיום "כולל הלפרין".

בליל החג הציע הדוד שילכו להתפלל תפלת ערבית בישיבת פוניבז'.

היתה זו תפלת מעריב מרוממת. הנער הצעיר חש באוירה המיוחדת, של קדושה ורצינות, אחר הסעדה שוב שם פעמיו אל הישיבה. הוא חש שנפשו כמיהה ומשתוקקת למקום תורה זה אשר הוא כמו גן עדן עלי אדמות. חלל בית המדרש נמלא קולות של רתחא דאורייתא, הלהט ההתלהבות, קולות וברקים נתכים מכל עבר, מעמד נשגב!

באותו חג שבועות בלתי נשכח הלה הדוד להקביל את פני רבו, מרן החזון איש, וצטרף אליו את האחיז מרחובות.

לפני שיצאו לדרך אמר הדוד: "אם יש לך קשיות בלמוד תוכל לשאל את החזון איש, מרן החזון איש הנו מרא דכולא תלמודא, ויוכל לפשט את ספקותיך בכל מקום בש"ס".

הנער שש על הידיעה הזו כמוצא שגל רב, ואכן עם בואם, אחר ברכת שלום, החל להרצות בפני גדול הדור את שאלותיו בלמוד.

החזון איש ראה כי הנער הדובר כחו גדול בלמוד, והתפעל משיאלותיו. "היכן אתה לומד?" שאל. הנער הרגיש הבחין כי תשובתו לא נושאת חן בעיני מרן החזון איש. הוא לא דיבר על כך עם דודו, אך בלבבו שמר את הדבר.

הוא יצא את מעונו של החזון איש כשהוא נתון בסערת רגשות, אך אמש הכיר לראשונה בחייו את ישיבת פוניבז', והיום גדול הדור מרמז לו כי מקום למודיו אינו הולם נער כמוהו. הלא דבר הוא... לאחר צאת החג נפרד הנער הצעיר מדודו, ושם לדרך פעמיו אל תל אביב הסמוכה. שם, בתחנה המרכזית עמד והמתין ברציף האוטובוס הנוסע לרחובות.

והנה, מסובב כל הסבות מזמן אל התחנה המרכזית בדיוק ברגעים אלו את מרן הגרי"ש כהנמן זצ"ל, הרב מפוניבז'.

את כל כחותיו וכשרונותיו השקיע בלמוד בהתמדה ובחשקת הלב

ראש הישיבה צועד בדרך אֶל רציף האוטובוס הנוסע לבני ברק. הם עומדים זה לצד זה - ראש ישיבת פוניבז' ומיסדה, הארי הגדול, ונער נבון צעיר לימים.

הנער אוזר אֶמץ, מתגבר על מבוכתו, ונגש אל הרב רבי יוסף שלמה כהנמן, ומספר לו על הטלטלה הרוחנית העצומה שחווה בישיבה, ו...הוא גם מבקש לזכות להיות חלק, להיות תלמיד, להיות שייך להנהיגה המיוחדת הזו.

רבי יוסף שלמה נותן בו את עיניו הטובות, עיניו הרואות למרחוק, הוא רואה את ההשתוקקות, את הנפש הנכספת, ומקבל את הנער על אתר כתלמיד הישיבה המעטירה, ישיבת פוניבז'.

הנער חש כי שערי גן עדן נפתחו לפניו ומה גדולה הייתה שמחתו על כי זוכה הוא להסתופף בצל הישיבה. את כל כחותיו וכשרונותיו השקיע בלמוד בהתמדה ובחשקת הלב, וכך בנה את קומתו הרוחנית ודרגתו בלמוד נדבך אחר נדבך, עד אשר היה לגאון ישראל ותפארתו.

כמו גלידה...

צהרי פורים בגבעת הישיבה. זה עתה סימו להתפלל תפלת מנחה. אורית הפורים מרגשת היטב, ספוגה בזין וביינה של תורה. אלו מבשמים, ואחרים כבר קימו עד דלא ידע בהדור... אחד מהם צועד לעבר מורו ורבו, רבנו מרן הגאון רבי ברוך דוב פוברסקי

שְׁלִיט"א, בַּחֲזֹר שְׁתּוּי סָפּוּג עַד הַשָּׁרֵשׁ בְּעַד דְּלֹא יָדַע. עֲתָה יֵשׁ
לוֹ בְּעוֹלָמוֹ רַק דְּבַר אֶחָד - לְהַפְרִיךְ אֶת שְׁעוּרוֹ הָאַחֲרוֹן שֶׁל רֹאשׁ
הַיְשִׁיבָה.

הַבַּחֲזֹר - בְּכָל עֲצָמַת שְׁכָרוֹתוֹ מַעֲלָה סְבָרוֹת, מַרְעִיף הַסְבָּרִים
וְרַבְּנֵי שׁוֹתָה בְּצִמָּא אֶת יֵינוֹ הַמְתוֹק שֶׁל הַבַּחֲזֹר. אָהָה! אֵילוּ רָגַעִים
מְתוֹקִים הֵם עֲבוּרוֹ! חֲזוֹ חֲזוֹ בְּנֵי חֲבִיבִי דְּמִשְׁתַּכְּחִין מִשְׁמָחָה דְּלֵהוֹן
וְעֶסְקִין בְּחֻדוֹתָא דִּילִי...

הֵם שׁוֹקְעִים בְּמִצּוֹלוֹת הַרְשָׁב"א וְהַרִיטְב"א בְּרִתְחָה דְּאוֹרִיתָא
תוֹךְ שְׂכָחָה עֲצָמִית מְחֻלָּטָה.

מִשְׁהַגִּיעַ רַבְּנֵי אֶל בֵּיתוֹ עֲדִין שְׁקוּעַ הָיָה כָּל כָּלוֹ בְּלֵהִט הַדְּבָרִים
- וּבְהִתְעַלְמוֹת מְחֻלָּטָה מִמְּאֻרְעוֹת הַיּוֹם הַסּוֹעְרִים, מִיָּד שְׁקַע
בַּסָּגִיָּה הַמְדַּבֶּרֶת עַד דְּלֹא יָדַע מְכַל הַמִּתְרַחֵשׁ סְבִיב. אֵין לוֹ בְּעוֹלָמוֹ
דְּבַר זולָתִי רְשָׁב"א... רִיטְב"א... קְשִׁיָּה וְסִבְרָא...

אוֹתָהּ שְׁעָה קְסוּמָה
- כָּלָה לֵה, צָלַל רַבְּנֵי
רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, בְּעֶמֶק
הַסָּגִיָּה בְּכָל עֲצָמַת
הַרְכוּז, עַד כִּי לֹא חָשׂ
כָּלִל בְּמִתְרַחֵשׁ סְבִיב.
כָּל שְׁרַעְפִּיו נִתְּוִנִים
לַסָּגִיָּה הַמְדַּבֶּרֶת מִתוֹךְ
הַתְּנַתְּקוֹת מְחֻלָּטָה.

צָלַל רַבְּנֵי רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, בְּעֶמֶק הַסָּגִיָּה
בְּכָל עֲצָמַת הַרְכוּז

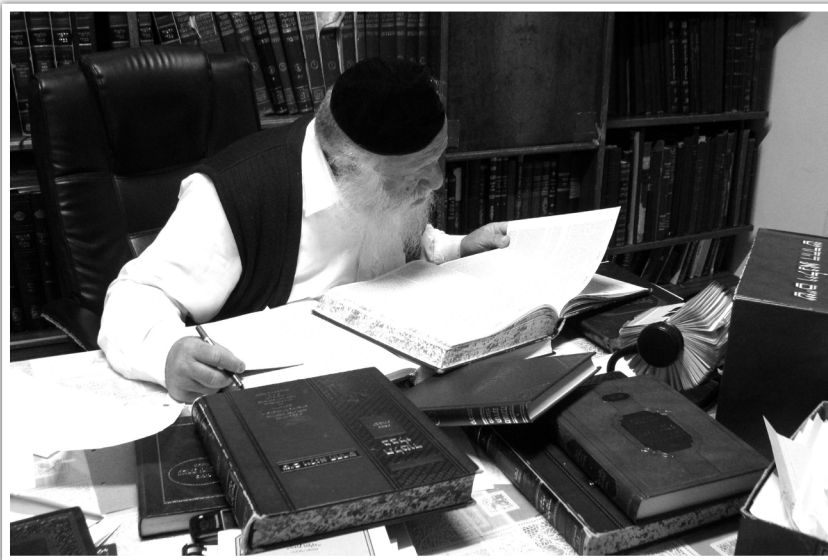
באותה שעה עמד על מפתן הבית נין צעיר, ילד בן חמש אשר
בא להראות לסבו את התחפשת המיוחדת שלו.

אולם סבו הגדול נתון בעולם אחר, עולם שאין בו תחפשת ואין
בו נינים, עולם זרוע אורה ושמחה, יין צליל של תורה ונהרה
גדולה.

איש מלבד ראש הישיבה אינו בבית, ואין אפוא מי שישמע
ויפתח לילד המתדפק. הילד אינו מתאש, הוא דופק ודופק אף
אין מענה. סבא לא שומע!

הדפיקות מתחלפות בצעקות מלוות בבכי של אכזבה.

"סבא! סבא! איפה אתה? סבא תפתח!" אף לא הועילו דפיקות
ולא הועילו צעקות, מהלך חדש בסגיא נרקם שם בבית פנימה.
רבנו בחדרו לא ימיש מתוך הריטב"א, הסגיא מתגעשת במוחו
ואזניו כרויות עתה רק לדבר אחד בלבד לאמתה של תורה.

רבנו בחדרו לא ימיש מתוך הריטב"א